

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Assertionvm Theologicarvm Sfortiae Pallavicini Sacrae Theologiae Professoris in Collegio Romano Societatis Iesv. Libri Qvinque

Pallavicino, Sforza

Romæ, 1649

Cap. 9. De motiuo quod habuit Deus ad Incarnationem, vbi de ordine
diuinorum decretorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39069

454 *Liber Quintus*
esset radix minoris amoris
quàm fit is qui potest dari in-
ter eos, inter quos non interce-
dit hæc necessitas summa. Et
per consequens non esset per-
fectissima amicitia in actu pri-
mo, non enim esset composi-
bilis cum amicitia perfectissi-
ma in actu secundo.

C A P V T IX.

*De motivo quod habuit Deus ad
Incarnationem, ubi de ordine
diuinorum decretorum.*

144 **N**on potuit Deus
in unico decreto
executiuo velle simul & per-
missionē peccati, & Incarnatio-
nem in remediū ipsius. Nullū
enim decretum Dei potest esse
tale vt habeat à priori essentia-
lem connexionem cum pec-
cato

cato; maximè quia si Deus
vellet permissionem peccati
propter Incarnationem Re-
demptoris, vt Redemptoris, ef-
ficaciter volitam, deberet etiã
velle efficaciter ipsum pecca-
tum. Qui enim vult medium
remotum propter aliquem fi-
nem ad quem illud medium
non conducit nisi per medium
proximum, debet velle
etiã ipsũ mediũ proximũ vt-
pote sine quo mediũ illud re-
motũ esset inutile. Sed permis-
sio peccati est mediũ remotũ,
& non conducēs ad finem In-
carnationis nisi mediante ipso
peccato, quod est medium
proximum: ergo non potest
Deus velle efficaciter permis-
sionem peccati propter Incar-
nationem efficaciter volitam,
quin

quin cum eadem efficacia velit ipsum peccatum. Sicuti non potest quis velle efficaciter conducere equum, ut petat Neapolim, quin cum eadem efficacia velit conscendere ipsum equum, ut pote quod est medium proximum ad iter, & sine quo conductio equi esset inutilis.

145 Neque etiam potuit Deus velle Incarnationem ad reparationem peccati sub conditione, *si forte per scientiam mediam vidisset quod peccatum in talibus circumstantiis esset futurum, sed quoniam non conveniebat opus adeo perfectum esse quid merè occasionarium: ideo decreuisse in eo priori Incarnationem etiam independentem à peccato conditionate futuro: ut aliqui philosophantur*

tur

tur scientia media qualis ponitur ab autoribus quos impugnamus, est independens ab omni decreto diuinæ libertatis, ac proinde non potest à Deo haberi in posteriori signo ad vllum suum decretū; cum enim Deus operetur cum perfectissima ratione voluntarij, debet in quolibet actu suæ voluntatis operari cum præscientia omnium illarum veritatū, quæ non dependent ab illo ipso actu voluntatis diuinæ.

146 Rursus contra eādem sententiā est, quia vt alibi ostendimus Deus non potest velle aliquid tanquam medium determinatè vtile ad aliquem finem, quin re ipsa per tale medium cōsequatur illum finem, alioquin posset in eodē instāti

oig V quam-

quamuis pro diuersis signis
& amare, & contemnere illa
eādem vtilitatem: ergo hoc ip-
so quod voluisset Incarnatio-
nem determinare tanquam
medium vtile pro redemptio-
ne peccati possibilis, non po-
tuisset peccatum non sequi.

147 Probabilius est non so-
lum aduētum Christi in hunc
mundum, vt aliqui docent, sed
ipsam substantiam Incarna-
tionis decretam esse à Deo
propter redemptionem pecca-
ti tanquam propter motuum
necessarium ad hoc numero
decretum. Non enim Patres
videntur distinguere *Incarna-
tionē ab Aduentu* sub ista ratio-
ne, sed quatenus *Aduentus* est
solemnitas quædam, in qua
Ecclesia celebrat vel tempus

pro

proximum Incarnationi, vel expectationem veterum Patrum de Incarnatione. Imo in symbolo Niceno prius commemoratur descensus de Cælis tanquam ex termino à quo, quam Incarnatio tanquam terminus ad quem.

148 Accedit aliquos Patres tam apertè pronunciare Verbum non fore incarnandum nisi præcessisset peccatum, vt hanc aduersariorum explicationem non recipiant, & secundum eos alij sint exponendi. Ita Iren. adu. hæres. cap. 14. *Si enim nõ haberet caro saluari, nequaquam Verbum Dei caro factum esset.* Cyrill. dial. 5. de Trin. ante medium: *Sciat quod humanitatis crimina illi diuinitatis gloria occasio fuerint.* Athan.

han. serm. 3. con. Arr. *Necessitas indigentia hominum interior est, qua sublata carnem non induisset. Accedit optima ratio S. Thomæ: quòd scilicet de ijs, quæ pendeant ex diuina libertate, nihil aliud scire possumus, quã id quod ipse Deus nobis reuelauit. Cum ergo in Scripturis nullum aliud explicetur motiuum Incarnationis quam peccatorum redemptio, non debemus aliud motiuum finale comminisci.*

149 *Neque obstat, perfectissimum Dei opus non debuisse esse quid occasionatum, atque a deo dependens ab euentu peccati humani. Respondemus enim id verificari nisi illud perfectissimum opus sit essentialiter occasionatum, &*

in.

indecernibile independenter
ab aliqua occasione quam
Deus non poterat intendere .
Porro opus Dei perfectissimū
nō fuit Incarnatio quomodo-
cumque, sed Incarnatio ad fi-
nem redimendi per mortem
suos inimicos . Nam *miseri-
cordiæ eius super omnia opera eius* .
Nullum autem opus mise-
ricordiæ maius quàm istud .
At qui hoc opus non erat
decernibile nisi dependenter à
peccato, hoc est ab occasione
non volibili efficaciter à Deo .
Et ideo non disconuenit perfe-
ctissimum Dei opus fuisse quid
occasionatum , sed potius per
hoc patet, arcanum illud, quo-
modo cum summa bonitate
Dei conueniat possibilitas pec-
cati in creaturis, nisi enim pec-

catum esset possibile, esset etiā
impossibile Deo perfectissimū
exercitium suæ bonitatis.

150 Neque item valet, hinc
sequi minus fuisse amatum a
Deo Christum, quàm nos;
quandoquidem ordinavit In-
carnationē Christi ad salutem
nostram tanquam ad vnicum
motiuum finale; Cum tamen
potius in Tridentino dicatur
causam finalem nostræ iustifi-
cationis esse gloriam Christi.
Hoc enim argumentum pec-
cat in multis. Primo in eo quòd
supponit ex nostra sententia
sequi finem Incarnationis fuisse
se solam salutem hominum di-
stinctorum à Christo; cum ta-
men re ipsa ex nostra senten-
tia sequatur eiusmodi finem
fuisse salutem omnium præde-
stina-

stinatorū, & præcipuè illorum
qui sūt prædestinati ad maiorē
gloriā, atq; adeò qui sūt à Deo
prædilecti. Sed ipse Christus
est prædestinatus ad gloriam
improportionabiliter maiorē,
quam omnes electi simul; er-
go secundum nostram doctri-
nam præcipuus finis Incarna-
tionis est ipsa gloria Christi.

151. Secundo etiam peccat
in eo quòd non distinguit In-
carnationem vt sic ab Incar-
natione in hac numero natura
ex. g. Pontifex vult creare
Cardinales vt expleat nume-
rum sacri Senatus, ac proinde
creatio Cardinaliū vt sic non
fit gratia illorum qui creātur:
sed tamen quoniam æquè ex-
pleretur numerus cooptando
hos, vel illos; ideo quod hī

determinatè cooptentur, fit
gratia ipsorum; & fere æstima-
tur tanquam præmium, & be-
neficium perinde ac si tota
illa electio non haberet aliud
motiuum. Sic ergo assumptio
huius numero naturæ est facta
adæquatè in bonum Christi;
quandoquidem genus huma-
num saluari potuisset per as-
sumptionē cuiuslibet alterius
indiuuidui. Quod spectat ad
Tridentinum, fatemur iustifi-
cationem nostrā ordinari ad
gloriā, quæ inde resultat Chri-
sto; sed hoc non tollit quin In-
carnatio partialiter ordinetur
ad nostrā iustificationem
& salutem, nam Incarnatio, &
gloria accidētalis Christi sunt
res diuersæ: quare prima po-
test ordinari ad aliquid quod

ordi-

ordinetur ad secundam.

152 Censem tamen Deū habuisse voluntatem quādam conditionatam, mere speculatiuam, per quā ei placuerit Incarnatio etiam sub conditione non cōmissi peccati. Cum enim Deus cognoscat omnes veritates conditionales contingentes, vtique hanc cognitionem circa ea, quæ non dependēt à voluntate creata, potest habere dependenter ab aliqua voluntate propria.

153 Non tamen habet has volitiones, vt aliqui existimāt in priori signo, antequam videat num illæ circumstantiæ sint euenturæ. Hoc enim neque est necessarium, neque relinqueret Deo libertatē formalem ad vllū ferè actū abso-

V s lu.

lutum, neque propterea ad illud actum quo exaudit nostras preces iam existentes, aut quo nobis largitur aliquam gratiam. Eiusmodi enim actus Dei in talibus circumstantiis sequeretur necessario ex decreto conditionato precedenti, & per consequens nullam laudem, aut gratiarum actionem mereretur. Sed habet istas volitiones posteriores natura ad visionem de negatione huiusmodi circumstantiarum. Hinc est eiusmodi volitiones esse merè speculativas, hoc est, non operativas. Supponunt enim essentialiter negationem illius conditionis, quæ esset requisita ad hoc ut operarentur. Nec ideo tamen sunt superflue: siquidem reddunt Deum laudabilem in

De Incarnat. &c. Cap. IX. 467
amore huius, vel illius obiecti
possibilis.

154. His suppositis videtur
congruere vt Deus circa Incar-
nationē habeat voluntatem,
qua illam approbet, atq; amet
etiam in casu cōditionato non
commissi peccati: quoniam sic
ex vna parte saluatur, Verbū
ex vi præsentis decreti non
fuisse incarnandum nisi in re-
demptionem humani generis,
ac proinde veras esse locutio-
nes Patrum, quòd si Adā non
peccasset Verbum non fuisset
incarnatum, intelligendo hoc
respectu causarum, quæ hinc, &
nunc existebant, sicuti solet
dici: *nisi fuisset tuus Pater, tu
non esses natus*; quia scilicet hinc
& nunc non erat alia causa
cur ille nasceretur; quamuis sit

V 6 pro.

probabile quod Deus fecisset il-
 lum producturus dependenter
 ab alio patre, si hic defuisset. Ex
 alia parte per hoc saluamus,
 quomodo Christus videat in
 Deo summam dilectionem er-
 ga se ipsum, per quam in nul-
 lo casu possibili reprobavit
 eius existentiam, sed pro quali-
 bet possibili circūstātia præru-
 lit illū Angelis Adę & omnibus
 alijs creaturis: item saluamus
 quomodo Christus ne specula-
 tiuè quidem necesse habuerit
 gaudere de peccato Adę & de
 nostris malis, quod videtur per-
 tinere ad maiorem charitatē
 Christi erga nos. vidit
 enim æquè se futu-
 rum Deum,
 etiam
 Adamo non peccante.